

2. Nie podlega podziałowi na kwartały część osobowego funduszu płac wydzielona na rezerwę zgodnie z § 19 uchwały, jak również roczny fundusz płac, o którym mowa w § 25 ust. 3 uchwały.

§ 6. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również dodatków specjalnych) mogą być przyznawane wyłącznie w terminach: 1 stycznia i 22 lipca na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

2. Wyższe stawki wynagrodzenia (dodatku specjalnego) mogą być przyznane pracownikowi poza terminami, o których mowa w ust. 1, jedynie w razie:

- 1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego,
- 2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awanse automatyczne lub automatyczne przyznawanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych, wynagrodzenia funkcyjnego rewidentów).

3. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

§ 7. Dla jednostek, dla których ustalone zostały kwoty funduszu płac w załącznikach nr 9 i 10 do uchwały, zasady wykorzystywania środków na awanse normują przepisy § 30 uchwały.

§ 8. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 9. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których działalność rozpoczyna się w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

§ 10. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarce w zakresie funduszu płac jednostek podległych.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

41

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 stycznia 1966 r.

zmieniające zarządzenie o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych resortu komunikacji.

Na podstawie § 13 uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 47, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 12 stycznia 1959 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych resortu komunikacji (Monitor Polski Nr 16, poz. 69) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 wyrazy „29 sierpnia 1958 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół wyższych w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych (Mo-

nitor Polski Nr 85, poz. 483)“ zastępuje się wyrazami „11 maja 1965 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 25, poz. 124)“;

- 2) w § 3 wyrazy „§ 9 ust. 4 zarządzenia z dnia 29 sierpnia 1958 r. — Monitor Polski Nr 85, poz. 483“ zastępuje się wyrazami „§ 12 ust. 4 zarządzenia z dnia 11 maja 1965 r. — Monitor Polski Nr 25, poz. 124“;

- 3) w § 4 ust. 1 po wyrazie „absolwenta“ skreśla się wyrazy „wyższej lub“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1965 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

42

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 4 lutego 1966 r.

w sprawie opłat za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kandydatów na kierowców i kierowców.

Na podstawie art. 20 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 210 ust. 5 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128) i ust. 7 Warunków wydawania praw jazdy, stanowiących załącznik nr 3 do powołanego rozporządzenia, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się opłaty za sprawdzenie kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o prawo jazdy:

- 1) kategorii I lub kategorii II — w wysokości 80 zł,
- 2) kategorii III, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, lub kategorii IV — w wysokości 60 zł,
- 3) kategorii Va — w wysokości 40 zł,
- 4) kategorii Vb — w wysokości 60 zł,
- 5) kategorii ciągnikowej — w wysokości 80 zł.

2. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kandydata do zawodu kierowcy, ubiegającego się o prawo jazdy kategorii III, pobiera się opłatę w wysokości 80 zł.

3. Opłaty określone w ust. 1 i 2 podwyższa się o 20 zł w razie sprawdzania kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o prawo jazdy:

- 1) kategorii I, II, III lub Va albo kategorii ciągnikowej łącznie z prawem jazdy kategorii IV,
- 2) kategorii III łącznie z prawem jazdy kategorii ciągnikowej.

4. W razie sprawdzania znajomości jednego z przedmiotów objętych programem egzaminacyjnym, jak np. budowa pojazdów samochodowych, przepisy o ruchu na drogach publicznych lub umiejętności prowadzenia pojazdów samochodowych, opłata wynosi:

- 1) od osoby ubiegającej się o prawo jazdy:
 - a) kategorii I lub II — 30 zł,

- b) kategorii III, z zastrzeżeniem przepisu pkt 2, lub kategorii IV — 20 zł,
- c) kategorii Va — 20 zł,
- d) kategorii Vb — 20 zł,
- e) kategorii ciągnikowej — 30 zł,
- 2) od kandydata do zawodu kierowcy ubiegającego się o prawo jazdy kategorii III — 30 zł.

5. W razie sprawdzania znajomości dwóch przedmiotów objętych programem egzaminacyjnym pobiera się opłaty określone w ust. 4 w podwójnej wysokości.

6. W razie konieczności powtórzenia całkowitego egzaminu pobiera się opłatę w wysokości określonej w ust. 1, 2 lub 3.

7. W stosunku do młodzieży szkolnej oraz studentów szkół wyższych, ubiegających się o prawo jazdy kategorii III, IV lub Vb albo III łącznie z prawem jazdy kategorii IV, opłaty określone w ust. 1 pkt 2 i 4 oraz w ust. 3 obniża się o 50%.

8. Za sprawdzenie znajomości topografii miasta pobiera się opłatę w wysokości 30 zł; tę samą opłatę pobiera się w razie konieczności powtórzenia egzaminu.

§ 2. 1. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kierowcy, dokonywane stosownie do przepisu § 216 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128), zwanego dalej rozporządzeniem, pobiera się opłatę w wysokości określonej w § 1 ust. 1, 2 lub 3.

2. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kierowcy, dokonywane stosownie do przepisu § 218 ust. 1 rozporządzenia, nie pobiera się opłat. W razie jednak, gdy wynik egzaminu został uznany za niedostateczny, za ponowne sprawdzenie

kwalifikacji fachowych kierowcy pobiera się opłatę w wysokości określonej w § 1 ust. 1, 2, 3, 4 lub 5 w zależności od kategorii posiadanego przez kierowcę prawa jazdy i zakresu egzaminu.

§ 3. 1. Opłaty określone w § 1, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, oraz opłaty określone w § 2 wpływają na dochody budżetu rad narodowych.

2. Jeżeli sprawdzenia kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o prawo jazdy dokonują komisje egzaminacyjne powołane w niepaństwowych ośrodkach szkolenia kierowców pojazdów samochodowych, stosownie do przepisu § 209 ust. 3 rozporządzenia, opłaty określone w § 1 są dochodami tych ośrodków.

§ 4. 1. Opłaty określone w § 1 nie dotyczą:

- 1) osób szkolonych na kierowców pojazdów samochodowych dla potrzeb wojska w jednostkach (instytucjach) wojskowych, studiach wojskowych szkół wyższych oraz w ośrodkach szkolenia motorowego stowarzyszenia „Liga Obrony Kraju”,
- 2) uczniów szkół zawodowych, których program nauczania przewiduje szkolenie dla uzyskania prawa jazdy.

2. Opłaty określone w § 2 nie dotyczą kierowców w czynnej służbie wojskowej.

3. Opłaty za sprawdzenie kwalifikacji fachowych osób, wymienionych w ust. 1 i 2, określają odrębne przepisy.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 maja 1960 r. w sprawie opłat za sprawdzenie kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr 50, poz. 238).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

43

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 stycznia 1966 r.

w sprawie ustalenia i ogłoszenia zmian w statucie stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Wiedzy Powszechnej”.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie nadania statutu stowarzyszeniu wyższej użyteczności „Towarzystwo Wiedzy Powszechnej (TWP)” (Dz. U. Nr 68, poz. 420) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się i ogłasza zmiany w statucie stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Wiedzy Powszechnej (TWP)”, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1959 r. w sprawie

ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Wiedzy Powszechnej” (Monitor Polski z 1960 r. Nr 6, poz. 28).

§ 2. Zmiany statutu, o których mowa w § 1, zawarte są w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: M. Moczar

Załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1966 r. (poz. 43).

ZMIANY W STATUCIE STOWARZYSZENIA WYŻSZEJ UŻYTECZNOŚCI „TOWARZYSTWO WIEDZY POWSZECHNEJ (TWP)”

1) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. Do Towarzystwa mogą być przyjmowane w charakterze członków wspierających osoby prawne zainteresowane oświatą dorosłych. Prawa i obowiązki wspierających członków Towarzystwa określa regulamin uchwalony przez Zarząd Główny. Do przyjmowania członków wspierających uprawnione jest Prezydium Zarządu Głównego oraz prezydium zarządów wojewódzkich.”

2) w § 19 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ocena działalności Towarzystwa oraz uchwalenie planu działalności na najbliższe 4 lata;”

3) § 20 otrzymuje brzmienie:

„§ 20. Zwyczajny Zjazd Krajowy zwoływany jest przez Zarząd Główny co 4 lata.”

4) w § 21 wyrazy „w ciągu 2—4 tygodni” zastępuje się wyrazami „w ciągu 2 miesięcy”;

5) w § 25 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Kadencja Zarządu Głównego trwa 4 lata.”

6) w § 26 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Plenarne sesje Zarządu Głównego Towarzystwa odbywają się w miarę potrzeby, lecz nie rzadziej niż dwa razy do roku.”